

Main Menu

- Home
- login / Join member
- Edit your profile
- Artists Biography
- Webboard
- Review & Test
- Hot Shots
- Interview
- Classifieds (OLD)
- Classifieds (New)
- Cools Links
- About Us
- Finger Shot
- Download
- New Releases
- Music News
- Recording
- Event
- Jazz Jazz
- Demo & Video Clip
- About Thinking
- Lick of the week
- Calendar of Events

Interview : สัมภาษณ์ Hucky Eichelmann 3/10/2550 Acid Head

สวัสดีอีกครั้งครับ วันนี้ Guitarthai.com ถือว่าเป็นเกียรติอย่างมากที่ได้สัมภาษณ์มือกีตาร์ที่น่าจะเรียกว่าเป็นทูตทางวัฒนธรรมทางดนตรีของประเทศไทย ในการที่อนุญาตให้เชิญบทเพลงไทยร่วมกับบทเพลงพระราชนิพนธ์ของในหลวงออกเผยแพร่ต่อชาวโลกให้รับรู้ถึงวัฒนธรรมทางดนตรีไทยที่มีคุณค่าและเสน่ห์ ทั้งแม้ว่าเขาจะเป็นชาวต่างชาติ แต่ผมเชื่อได้เลยว่าหัวใจของเขามีความเป็นไทยอยู่เต็มร้อยแน่นอน วันนี้เราจะมาพูดคุยถึงไอเดียแล้วแนวความคิดทางดนตรีที่มีมุมมองที่แตกต่างอย่างแน่นอน กับมือกีตาร์คนนี้ “Hucky Eichelmann”

ก่อนเข้าหสัมภาษณ์เรามาดู Clip ตัวอย่าง Concert กันก่อนนะครับ Click ที่ รูปข้างล่างนี้

727

GT : อยากให้ช่วยเล่าถึงจุดเริ่มต้นเล่นกีตาร์ของตัวเองครับ ว่าเริ่มต้นอย่างไรครับ ?

Hucky : เริ่มต้นมานานมาแล้ว (หัวเราะ) อืม..ตอนสมัยเด็กๆ คุณพ่อมีกีตาร์อยู่ตัวหนึ่ง เขาจะเอาไปด้วย เอาไว้เดินทางกับเพื่อนๆ แต่ผมก็ชอบกีตาร์นะ แต่พ่อไม่อนุญาตให้ใครจับเลย จะให้ได้เฉพาะเพื่อนๆของเขา แต่ในครอบครัวจะมีธรรมเนียมหนึ่งคือทุกคนจะเล่น ทรัมเปต,ทูบาหรือพวกบราส (Brass) อยู่แล้ว เราอยู่แถบต่างจังหวัด ซึ่งก็จะมั่วบราสอยู่แล้ว และตอนที่ผมอายุ 7 ขวบก็เริ่มต้นเรียนทรัมเปต ญาติก็เล่นอยู่ในวงออเคสตรา แล้วทุกออลิเคย์ เขาก็จะให้ไปสอบพิเศษที่ สวิตเซอร์แลนด์ ก็ไปเที่ยวด้วยแล้วเราก็ไปสอบดนตรี แต่ตอนเด็กๆเนี่ยๆๆไม่มีใครชอบนะ ก็มีโอกาสดูได้เล่นกับวงออเคสตราหรือวงบราส (Brass) บ่อยๆตั้งแต่เด็กแล้ว อีกอย่างคือเวลาที่ต้องเล่นทรัมเปตเนี่ยะ มันเล่นคนเดียวไม่ได้ ต้องมีคนอื่นช่วยตลอดเวลา อย่างน้อยๆต้องมีเปียโน หรือเล่นกับวงเล็กๆ

GT : ต้องเล่นกับเครื่องที่เป็นอาร์มนี้ ?

Hucky : ใช่!! หรือ!ไม่มันต้องมีจังหวะด้วย แล้วอีกทีคือตอนอายุ 12 ก็เล่นกับเพื่อน เขาก็มีขวดในมือ ก็เล่นต่อยกัน เขาก็ใช้ขวดตีมา ก็โดนฟันเรา ฟันหักแต่นั้นมันก็จบแล้ว ไม่สามารถเล่นทรัมเปตต่อไปได้ มันเล่นเป็นอาชีพไม่ได้แน่ นอน เพราะฟันเป็นสิ่งที่สำคัญมากกับการเล่นเครื่องเป่า แต่ช่วงนั้นก็มีความคิดที่อยากเรียนกีตาร์ด้วยนะ แต่หาคนสอนยากมาก

GT : ที่เยอรมัน หาคนสอนยาก ?

Hucky : ใช่ ก็เริ่มต้นเล่นกีตาร์กับเพื่อน เป็นวงร็อก ก็เริ่มเข้าไปซื้อกีตาร์กับแอมป์กับพ่อ (หัวเราะ) ซื้อมดเลย แล้วก็เริ่มซ้อม หลังจากนั้นก็มาที่บ้านทุกวันเลย (หัวเราะ) เพราะกลางคืนที่นั่นเขาห้ามทำเสียงดัง ตอนหลังพ่อก็เลยยอมให้ใช้กีตาร์ตัวที่พ่อหวง (หัวเราะ) ก็เริ่มไปเรียนกีตาร์นะ แต่ว่าเขาก็ยังสอนไม่มีระบบเท่าไร

แต่ผมรู้สึกชอบมากๆเลยนะ คิดใจมาก ไม่อยากเปลี่ยนไปเล่นทรมัเปิดหรืออะไรแล้ว แล้วเราก็ไปหาครูสอนที่ในเมืองนะ เขาเป็นอาจารย์ที่มหาลัย ก็เล่นกับเขาอยู่หนึ่งเดือน เขาก็มี workshop ที่เขาต้องเล่น เขาก็ให้ผมขึ้นไปเล่นในคอนเสิร์ตเขาด้วย ก็ตื่นเต้นมากเลยนะ (หัวเราะ) แต่ก็เล่นได้นะ ทุกคนถึงกันที่ว่าทำไมเล่นได้เพราะเล่นแค่ 4 อาทิตย์เอง เราก็คิดว่าอาจารย์คนนี้นะ เขาสอนแค่แป๊บเดียวเอง ก็เรียนกับเขามาประมาณ 1 ปี คือระบบการเรียนในเยอรมันเนี่ยจะไม่เหมือนในสหรัฐ ตอนนั้นต้องตัดสินใจแล้วว่า จะต้องไปทางไหน คือจะเป็นนักดนตรี หรือจะเป็นอย่างที่บ้านต้องการ คือเป็นพวก government

GT : รับข้าราชการ ?

Hucky : ใช่ !! ที่บ้านเขาอยากให้ผมเป็นพวกรับข้าราชการ เขาก็บอกเลยว่า ไม่มีทาง ไม่มีทาง (หัวเราะ) คือถ้าไม่ได้เป็นนักดนตรีก็ต้องเป็นพวก car racing

GT : เป็นนักแข่งรถ ?

Hucky : ใช่ (หัวเราะ) แต่ว่าพวก car racing น่าจะแย่กว่า ก็เลยเป็นนักดนตรีเนี่ยแหละ (หัวเราะ) ก็เลยเรียนต่อ แต่ในมหาลัยเนี่ยเขารับน้อยมาก อาจจะรับเพียงแค่คนเดียวหรือสองคนเท่านั้น แต่คนสอบเข้าเป็นร้อยเลย โอเค!! วันนั้นก็ไปสมัคร แต่ก็มีคนสมัคร 44 คนนะ ก็คิดว่าไม่ต้องคิดมากเลย ตอนเล่น คิดอย่างเดียวเล่นเสร็จแล้วจะกลับบ้าน เขาก็เล่นแล้วก็นั่งรอประมาณชั่วโมงหนึ่ง เขาก็บอกเลยว่า ให้มาอาทิตย์หน้า เขาก็นั่งงงเลยนะ อะไรให้มาอาทิตย์หน้า เขาก็บอกมาว่าสอบได้แล้ว ยินดีด้วย แล้วหลังจากนั้นเราก็ไปเรียนที่มหาลัยสตูดการ์ด ซึ่งครูคนแรกที่สอนเนี่ยก็ยังไม่ค่อยอะไรมาก แต่ครูที่สองคนที่สอนเนี่ยเขาเป็นคนที่มีชื่อเสียงมากๆเลย ชื่อ Mario Sicca เป็นชาวอิตาลี เขาเล่นเก่งมาก และเป็นครูที่มีชื่อเสียงดังมาก สอนแก่นทุกคนอยากเรียนกับเขามาก และตอนที่สอบครั้งแรกเนี่ยเขาเป็นกรรมการด้วย ผมตกใจมากเลยนะ เพราะรู้จักเขาอยู่แล้ว แล้วเกร็งมากเลยตอนทีเล่น (หัวเราะ) แต่เขาก็เลือกผมให้ไปเรียนที่คลาสของเขาในอาทิตย์หน้า ซึ่งเป็นเรื่องที่ผมยินดีมากๆเลยที่ได้เรียนกับเขาจริงๆตอนนั้นเคยคิดนะว่าจะเรียนก็ดาร์ตต์ดีไหม เพราะครูเยอรมันที่สอนเนี่ยเขาก็ดีมาก คือเขาไม่มีความยึดหยุ่นเท่าไร เขาดีมาก เขาก็ไม่ค่อยชอบเพราะมันไม่สนุก แต่พอมาเรียนกับ Mario เขาไม่ซีเรียสเลย ชั่วโมงแรกที่เรียน เขาไม่สอนเลยนะ เขาพาไปบ้าน แล้วก็พาไปสอนให้ทาสปาเก็ตตี้ เขาบอกว่าคนที่ทาสปาเก็ตตี้ไม่ได้ ก็ไม่สามารถเล่นกีตาร์ได้เช่นกัน (หัวเราะ) ก็ที่เขาสอนแบบนี้เราก็อชอบเลยนะ พอเรียนไป 4 เทอมเนี่ยเราก็ตัดสินใจว่าจะเป็นศิลปิน หรือว่าจะไปเป็นครูสอน เขาก็บอกว่าให้เราไปเป็น

ศิลปิน ก็เรียนต่ออีก แล้วจบมาเป็น master degree ที่นั่น ตอนที่เรียนเนี่ย ก็ได้เล่นกับเพื่อนๆด้วยทั้ง duet ,trio แล้วก็เล่นกับวงออเคสตราด้วย แล้วก็เริ่มมีการเล่นคอนเสิร์ตแถบยุโรปเริ่มจากที่เยอรมันก่อนแล้วก็สวีเดน ,ฝรั่งเศสแล้วก็ฮอลแลนด์ ,อังกฤษก็ไปนะ แล้วตอนเทอมสุดท้ายเนี่ยผมก็มีโอกาสไปฟิลิปปินส์ ไปหาหมอที่ตรวจเกี่ยวกับมือ แล้วช่วงนั้นอยู่ที่มณฑลก็ได้ไปร้านกีตาร์ร้านหนึ่ง ซึ่งเขามีกีตาร์ 8 สายก็รู้สึกแปลกใจมาก อยากลองเล่นดู ก็ตอนนั้นที่ลองก็ดาร์ตต์ดี พอนี่มีคนหนึ่งเขาเป็นน้องชายของประธาน Philippine Guitar Society เขาก็ดูผม แล้วเขาบอกว่าเดี๋ยวเขามานะ แป๊บเดียว เขาก็ถือกีตาร์มาเลย (หัวเราะ) ประมาณครึ่งชั่วโมงได้ แล้วก็เขาก็มาจับพี่ชาย เขาก็ถามผมเลยว่าจะมาเล่นคอนเสิร์ตที่นี่ไหม ผมก็ตอบว่าแน่นอน แต่ต้องกลับไปเยอรมันก่อน เพราะต้องไปสอบ final ก่อน ทำ master degree ก่อน แล้วผมก็กลับมาเล่นที่นี่ ก็จัดเป็นคอนเสิร์ต แล้วผมเองก็เป็นคนชอบความเป็นเอเชียเนอะ ชอบมากๆเลย เคยมาอยู่ที่กรุงเทพฯด้วย แล้วก็ได้ยิน ได้ฟังเสียงดนตรีแปลกๆที่เราไม่เคยเล่นในแถบยุโรปมาก่อน ทุกอย่างมันใหม่มากๆ ตอนที่อยู่ที่ยุโรปก็ได้เล่นเพลง contemporary แต่มันก็เป็นดนตรีที่แข็งมาก ไม่มีอิสระเลย ผมชอบมากกว่าเพลงคลาสสิก แต่ก็ยังไม่ใช่ว่าที่เราชอบจริงๆ แล้วก็ชอบพวก pentatonic สเกล เขารู้สึกว่ามาอยู่ที่นี้ดีกว่า แล้วตำแหน่งแรกที่ทำงานที่เขาให้มาที่ University of Philippine คือ exchange professor

GT : เป็นอาจารย์แลกเปลี่ยน ?

Hucky : ใช่ ผมก็ไปอยู่ที่นั่น หนึ่งปีกว่าๆ แล้วประธานของมหาลัยเขาก็เป็นเพื่อนกับคุณคุณ อ้นตระกูล ซึ่งคุณคุณก็ติดต่อมา อยากให้ผมมาเล่นที่เมืองไทย ก็ได้มาเล่นที่หอศิลป์ พระศรี ซึ่งปัจจุบันก็ไม่มีแล้ว (หัวเราะ) ช่วงนั้นมีแค่สองที่ ที่เล่นได้ก็คือ AUA และ หอศิลป์ พระศรี แล้วก็วิทยุก็ไม่มีเพลงฝรั่งไม่มีเพลงสากล มีแต่เพลงไทยลูกทุ่งเยอะมาก ในช่วงนั้น เพลงคลาสสิกเองก็ไม่ค่อยมี แล้วคอนเสิร์ตนั้นเราก็ตัดสินใจเล่นเพลงของ Bach ทุกคนดมมือใหญ่เลยนะ (หัวเราะ) แต่เรารู้สึกอย่างหนึ่งคือเขาอาจจะไม่ค่อยเข้าใจ เพลงที่เราเล่น แต่ก็ไม่รู้ทำไมถึงดี (หัวเราะ) เพราะยังไม่รู้ใครเล่น

GT : ในยุคนั้นในเมืองไทย ?

Hucky : ใช่ น้อยมากๆ เขาก็กลับมาคิดถึงนะว่าจะทำยังไงดี เพราะเล่นเพลงอย่างนี้แล้วเขาอาจจะยังไม่เข้าใจ มันเหมือนกับการเล่นคนละภาษา จำได้ครั้งหนึ่งเราเป็นนักเรียน แล้วเราก็ไปกินข้าวที่ร้านอิตาลีทุกวันเลย แล้วเขาก็มีลูก ยังเป็นเด็กเลยนะ เขาก็เล่นกัน แต่เด็กอิตาลีเนี่ย เวลาตอนที่เขาพูดเนี่ยมันจะดูเหมือนร้องเลย ซึ่งผมชอบมากๆเลยเสียงของเด็ก แต่ฟังไม่รู้เรื่อง ก็คิดว่าสถานการณ์นี้น่าจะเหมือนกัน เราชอบเสียงแต่ไม่รู้ว่าเขาพูดอะไร ถ้าเรารู้ว่าเขาพูดอะไรมันก็จะดีกว่า ที่นี้ก็น่าจะต้องทำยังไง แล้วช่วงนั้นทำงานกับพี่เชต อรัญ ที่นี้พี่เชตก็บอกว่า น่าจะทำเพลงพระราชพิธีพืชมงคล เพราะว่าทุกคนในเมืองไทยต่างก็คุ้นเคยกับทุกพิธี

ของในหลวง ก็ลองคุยกับหลายๆคน ซึ่งเขาก็บอกว่า น่าจะทำนะเพลงพระราชนิพนธ์กับกีตาร์ อย่างหนึ่งคือกีตาร์คลาสสิกเสียงมันหวาน แล้วเพลงของในหลวงก็เป็นเพลงที่ฟังแล้วรู้สึกหวานด้วย

GT : ยุคนั้นเพลงพระราชนิพนธ์ส่วนใหญ่จะเป็นเพลงสเปเชียล big band ๕๕ส่วนใหญ่ จะไม่มีเพลงคลาสสิกเลย
Hucky : ใช่ว่ายุคนั้นจะมีเพียงแค่ big band ก็เริ่มต้นคุยกับพี่เขต แล้วก็ผู้ช่วยเรียบเรียงอีก 2 คน ทุกเพลงเป็นเพลงบรรเลงโดยกีตาร์ ช่วงนั้นก็อัดกับเครื่อง 4 แทร็ค เป็นเครื่องที่ใหม่ที่สุดในขณะนั้นในกรุงเทพ

GT : Tascam

Hucky : ใช่ว่ายุคนั้นทำก็สนุกมากเลยนะ แล้วก็ตกใจมากเลยนะตอนที่อัลบั้มชุดนี้วางขาย เพราะมันขายได้เยอะมากๆ และวันนั้นทุกคนได้รู้จักเพลงและเสียงของกีตาร์คลาสสิก

GT : ทุกคนคุ้นกับเพลงพวกนี้อยู่แล้ว

Hucky : ใช่ว่ายุคนั้นทุกคนรู้จักเพลง ไม่ต้องโปรโมทเพลง

GT : ตอนนั้นมีความลำบากใจหรือเปล่าครับ ที่ต้องนำเพลงพระราชนิพนธ์มาเรียบเรียงใหม่ ?

Hucky : ไม่ลำบากใจเลย และได้กลั้วเลยว่าจะออกมาไม่ดี เพราะคนที่เขาเรียบเรียงเนี่ยเก่งมาก อย่างเพลงสายฝนที่เขาทำออกมาให้เล่นเป็น tremolo มันให้ความรู้สึกเหมือนฝนกำลังตกลงมา และนั่นเป็นเพลงแรกที่เขาเรียบเรียง แล้วเป็นเพลงที่ดีมากๆ จริงๆ เพลงคลาสสิกทั่วไปมันมีหลายเพลง ทุกคนเล่น ทั่วโลกเล่น แต่มันก็ยังไม่ค่อยดีเท่าไร ผมคิดว่าเพลงของในหลวงเนี่ยสำคัญกว่าเยอะเลยนะครับ ดีกว่าเยอะมาก มากกว่าครึ่งหนึ่งของเพลงที่มีอยู่เลย แล้วมีครั้งหนึ่งที่ผมต้องไปแสดงในรายการหนึ่ง ซึ่งเป็นเหมือนเป็นการเล่นดนตรีเพื่อ culture exchange

GT : เป็นการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมกัน

Hucky : ใช่ว่ายุคนั้นเป็นการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมกัน แล้วเขาก็ให้ไปแอฟริกา ,ออสเตรเลีย ,ไปแถบเอเชีย ไปอเมริกาใต้

GT : จุดนี้ด้วยที่ทำให้คุณ Hucky เป็นคนที่ชอบเว็ลล์มาลิส

Hucky : ใช่ว่ายุคนั้นที่กลับไปเยอรมันเพื่อไปแสดง ก็เป็นช่วงที่ผมทำเพลงพระราชนิพนธ์เสร็จ ผมได้ร่วมงานกับคีตกวีไทยหลายๆท่านเลย เช่น อ.บรูซ (หัวเราะ) เขาไม่ใช่คนไทย แต่เป็นไทยร้อยเปอร์เซ็นต์ แล้วก็.ดอน อันตระกูล ,เฟินพ โสธรพันธ์ ก็ให้ท่านเหล่านั้นแต่งเพลงให้ แต่แบบ เป็นต้นฉบับเลยนะ แล้วทุกคนชอบเลยนะ อย่างเพลง กัมก้า กัมก้า ผมก็ยังได้เอาเพลงนี้ไปแสดงที่เยอรมันเลยนะ ทุกคนที่นั่นก็คิดว่า ไอ้มันบ้าหรือเปล่า (หัวเราะ) มันเล่นเพลงอะไร ไปเรียนกีตาร์คลาสสิกมาแต่กลับมามันอะไรไม่รู้ แต่ทุกคนสงสัยอย่างหนึ่ง เพราะผมเล่นเพลงของในหลวง ทุกคนคิดว่าเป็นไปไม่ได้ เพราะว่า เมื่อ 200 ปีที่แล้วเนี่ย ธรรมเนียมที่เยอรมัน คือ ฟ้ายาย ฟ้ายุงและในหลวงทุกพระองค์ ต้องเล่นดนตรีได้ ต้องแต่งเพลงได้ อาจจะเป็นเพลงง่ายๆ แต่ต้องทำได้ แต่ตอนนั้นเราไม่มีวัฒนธรรมอย่างนั้นแล้ว มันหายไป แต่ขณะเดียวกันมีในหลวงท่านเดียวในโลก ที่ยังแต่งเพลงและยังเล่นดนตรีด้วย แล้วท่านยังเก่งด้วย ผมคิดว่าเรื่องนั้นมันเป็นเรื่องที่สำคัญมากเลยนะ ที่เราทุกคนควรจะภูมิใจมาก เพราะไม่มีแล้วนะ ผมภูมิใจมากเลยที่มีโอกาสได้เล่นเพลงพระราชนิพนธ์ให้กับประเทศอื่นๆที่ยังไม่รู้ว่ามีประเทศไหนมีในหลวงแต่งเพลงอยู่หรือ (หัวเราะ) จนแบบว่าเล่นเสร็จทุกคนต่างก็เดินเข้ามาขอโน้ตเพลงเลยนะ (หัวเราะ) แต่ว่าช่วงนั้นเราไม่ได้รับการอนุญาต ก็เลยต้องบอกเขาว่าไม่ได้ แต่หลังจากนั้นก็มีความคิดว่าจะทำหนังสือด้วยนะ ที่มีโน้ตของในหลวงให้ จะได้ให้นักกีตาร์ทั่วโลกได้มีโอกาสได้เล่นกัน แล้วเราก็ได้เตรียมชุด candlelight blues แล้วเราก็ได้รับอนุญาตให้ทำชุดใหม่ ที่ชาวต่างชาติการอดจาก Tascam 4 แทร็ค ครั้งนี้เราบินไปอัดที่สิงคโปร์เลย แล้วเราก็ใช้บริษัทที่จัดจำหน่ายส่งไปทั่วโลก

GT : ชื่อบริษัทคือ

Hucky : Doblinger เขาช่วยจัดจำหน่ายเพลงของในหลวงไปทั่วโลก ขณะที่เราทำอัลบั้ม candlelight blues และ sweet word เรามีจุดประสงค์ คือ หนึ่ง เราจะแจกซีดีและหนังสือโน้ตให้กับโรงเรียนเกือบทุกโรงเรียน

GT : แจกในโรงเรียนในประเทศไทย

Hucky : ใช่ว่า 6000 กว่าที่แล้วก็มีหลายด้วย เราอยากให้เด็กก็มีโอกาสได้เล่นเพลงของพระองค์ท่าน สองคืออยากให้นักดนตรีทั่วโลกได้มีโอกาสเล่นเพลงของในหลวงด้วย แต่ก็มันะที่ยังมีเขาแนะนำเพลงพระราชณิพนธ์ด้วย และในการแข่งขันกีตาร์ทั่วโลก ก็มีเพลงพระราชณิพนธ์เขาไปรวมอยู่ด้วย ก็เป็นเรื่องที่ดี ทุกคนชอบเพลงสายฝนมาก

GT : ที่ไหนตอนที่เราเริ่มเรียนกีตาร์มีวิธีซ้อมยังงี้บ้างครับ

Hucky : อย่างแรกเราต้องคิดว่า แยกให้ออกว่าการซ้อมกับเล่นมันไม่เหมือนกัน อันนี้สำคัญนะ เวลาเราซ้อมนี่คือการทำงาน เราต้องวิเคราะห์ทุกอย่างทุกสิ่งที่เราจะเล่น แล้วก็คิดว่าปัญหาที่เจอมันอยู่ตรงไหน แล้วเราก็ค่อยๆแก้ปัญหา เช่นสมมติว่า เรามีสเกิ้ลหนึ่ง แล้วเราก็นำมาวางเป็น 2 4 1 ส่วนอีกมือ เล่นเป็น 1 2 3 4อะไรแบบนี้ มันเป็นปัญหาใหญ่ที่สุดของกีตาร์ เพราะถ้าการเล่นเปียโนเนี่ยะ สองมือของเราเล่นเท่ากัน แต่ในกีตาร์มือหนึ่งเล่นอย่าง อีกมือก็เล่นอีกอย่าง ด้วยน้ำหนักที่ไม่เท่ากัน เราต้องนั่งวิเคราะห์ อาจจะต้องการเล่นสลับนิ้ว เช่น 1 2 4 ก็ค่อยๆดูว่าเล่นได้ไหม ถ้าเล่นได้ ก็ลองดู 1 3 4 เล่นได้หรือยัง ถ้าเล่นได้ก็ลองเอาสองอันมาผสมกัน แล้วก็ต้องเล่นให้ช้าๆก่อน ทุกโน้ตเล่นด้วยน้ำหนักเท่ากัน แล้วหลังจากนั้นก็อาจจะใส่ accent ให้เป็น กรู๊ปทุกๆ 4 โน้ต หรือเป็น 3 พยางค์ มันการสร้างอะไรใหม่ๆ เขาเรียกวิธีนี้ว่า creative practicing แล้วมันจะทำให้เราสนุกในการซ้อม ไม่รู้สึกเบื่อ ถ้าเราไม่คิดอะไรแล้วเล่นอย่างเดิมทุกวันนี่น่าเบื่อ (หัวเราะ)

GT : เป็นเรื่องพื้นฐานที่บางครั้งหลายคนคิดไม่ถึง

Hucky : อืม..ใช่ มันเป็นเรื่องเล็กๆแต่สำคัญมากถ้าใครไม่ยอมเบื่อ ผมก็แนะนำเลยครับ creative practicing (หัวเราะ)

GT : เคยมีคำพูดจากหลายๆคน พูดถึง ดนตรี คลาสสิกเป็นดนตรีที่ต้องเคร่งครัด

Hucky : ใช่..มันก็เคร่งครัด แต่ทุกคนที่คิดอย่างนั้น เขาใช้ดนตรีคลาสสิกอย่างผิดๆ จริงอยู่ที่ดนตรีคลาสสิกต้องมีการกำหนดทุกอย่างตายตัว แต่จริงๆแล้วเราไม่จำเป็นต้องเล่นมันให้เหมือนกับพิมพ์ดีด เราเป็นคน แล้วดนตรีมันก็มีหลายวิธีที่จะเล่น มันมีทั้งระดับเสียง สีสรรของเสียง มีไดนามิก มีหลายอย่างที่เราเล่นได้ รวมถึงริทึมหรือจังหวะอีกมากมายที่ให้เราเลือกเล่นด้วยเช่นกัน โอเคก็มีเหมือนกันนะอย่างเราเล่นเพลง ของ Bach เราจะเล่นมันให้ออกมาเหมือนกับเพลงยุค romantic ไม่ได้ อันนั้นเป็นการเล่นแบบที่มีสไตล์ตายตัว หลายคนเล่นเพลงคลาสสิกแบบตายตัวเกินไป แล้วเวลาเล่นออกมามันไม่น่าสนใจ แต่การเล่นเนี่ยะมันควรเล่นอย่างมีธรรมชาติ เพราะเราไม่ได้รู้สึกเหมือนกันทุกวัน เราไม่ได้เล่นทุกเพลงซ้ำๆทุกวัน ถ้าวันนั้นเราเศร้า เราต้องเล่นเพลงซึ้งเพลงอย่างมีความสุขหรือเปล่า มันไม่ต้องเลย แล้วถ้าเรารู้สึกมีความสุขมาก เราก็ไม่จำเป็นต้องเล่นเพลงเศร้าเช่นกัน มันไม่จำเป็นอย่างนั้นอย่างนี้ตลอดเวลา มันเปลี่ยนแปลงกันได้ ต้องมีการยืดหยุ่นด้วยเช่นกัน เช่นวันนี้นะเราอาจจะเล่นเพลงซึ้งเพลงในมันดูนุ่มนวลหน่อย อีกวันเราไม่รู้สึกแบบนั้นเราก็น่าจะเล่นมันให้เข้มแข็งขึ้นมา

GT : ทุกอย่างคือการครีเอท

Hucky : ใช่ !! แต่เราต้องเตรียมตัวเองในการเล่นในหลายๆรูปแบบ หลายๆสถานการณ์ เช่นวันนี้เล่นเบาๆก่อน แล้วอาจจะดังขึ้น มันต้องมีการตอบสนองเรื่องอารมณ์ด้วย ใน ณ ที่นั้น เราเป็นคนเล่นเปรียบเหมือนเป็นคนเล่าเรื่องราวของเพลง ส่วนคนที่ไปดูคอนเสิร์ตเนี่ยเขาไปดูคอนเสิร์ตทำไม?? ก็เพราะว่า อย่างหนึ่ง เขาอาจจะมึนๆเขาจะเครียด เขาอยากที่จะรู้สึก relax เขาไม่อยากจะไปดูดนตรีแล้วเครียดอีก เขาไม่สนใจหรือว่าคนเล่นจะใช้สเก็ลอะไรหรือว่าไหมคอะไร เขาไม่สนใจเรื่องนี้ ชีวิตเขาอาจจะอยู่ในช่วงหนึ่ง มีความสุขและความเศร้าประมาณหนึ่ง ส่วนเราเป็นนักดนตรีเนี่ยความสุขและความเศร้าของเราจะมากกว่าพวกเขาเยอะมาก เป็นเรื่องปกติเลย คนทั่วไปไม่รู้สึกลงไปต่ำขนาดอย่างเรา หรือสูงมากกว่า แต่เรากลับใช้ความรู้สึกอย่างนั้นมาแต่งเพลงได้ (หัวเราะ) เราเป็นนักดนตรีเราต้องพูดในเรื่องที่เศร้าที่สุดและมีความสุขที่สุด แต่ทั้งหมดนี้การเล่นที่สำคัญที่สุด มันจะต้องออกมาจากข้างใน เราต้องรู้สึกแบบนั้นจริงๆ

GT : การเล่นกีตาร์คลาสสิก กับเพลงคลาสสิกซึกเพลง เรื่องของการวางตำแหน่งของนิ้ว เป็นเรื่องจำเป็นหรือเปล่า ที่จะต้องเล่นตามที่กำหนดมา

Hucky : อิม .. ไม่จำเป็นนะ ทุกคนไม่เหมือนกัน บางคนตัวใหญ่ บางคนตัวเล็ก บางคนนิ้วยาว บางคนนิ้วสั้น เพราะถ้าเขาใช้นิ้ว มันจะแปลกๆ มันจะผิดธรรมชาติ มันอาจจะมีโอกาสผิดพลาดมาให้ แต่ทุกคนต้องหาทางนิ้วและเทคนิคที่เขาสะดวกด้วย คือกีตาร์คลาสสิกเนี่ยะ ทุกคนจะถูกสอนมาโดยการวางมือท่ามุมประมาณหนึ่ง ต้องยกขาขึ้นเพื่อเป็นรองกีตาร์ อย่างที่เห็นๆกัน จริงๆมันไม่ควรเป็นแบบนี้ แล้วในชีวิตปกติผมเองไม่เคยทำแบบนี้เพราะมันไม่ถนัด มันไม่สะดวก เล่นไม่ได้ มันต้องเกร็งมือ แล้วจะทำให้มือมันเป็นตะคริว มันควรวางมืออย่างสบายๆ

GT : ธรรมดา ถ้าใครจะเริ่มต้นเรียนกีตาร์คลาสสิกเขาจะมีท่าบังคับให้

Hucky : ไม่ๆ!! ไม่จำเป็นเลย อันนั้นมันเป็นธรรมชาติหรือเปล่า มันก็ไม่ใช้!! เคยมีครั้งหนึ่งมีคนสัมภาษณ์ Julian Bream ที่ว่า ทำไมไม่ชอบเล่นกีตาร์ด้วยท่าแบบนี้แบบนั้น แล้วคนที่สัมภาษณ์เขาก็ถามต่อด้วยว่า จริงๆคุณเล่นกีตาร์ไม่ได้ใช้ไหม (หัวเราะ) เพียงเพราะการที่ไม่ได้วางมือแบบนี้ แบบที่ถูกกำหนด Julian Bream ก็ตอบไปว่า ถ้างั้นก็ใช่ ขอโทษด้วยครับ (หัวเราะ) มันต้องเล่นทุกอย่างเป็นธรรมชาติ

GT : เหมือนกับที่เราเคารพาวีโอล่าที่เรารู้สึกสบายและถนัดให้มากที่สุด

Hucky : ถูกต้อง !! นั่นแหละคือสิ่งที่สำคัญที่สุด และเราต้องเรียนและฝึกเรื่องของเทคนิคด้วย เพราะมันเป็น

เหมือนกับเรากำลังเรียนคำ เช่น สวัสดิ์ ,น้ำ,ตุ๋ ะไรอย่างนี้ เราต้องรู้ความหมายมันด้วย ไม่ใช่แค่พูดไปอย่างเดียวแต่เราไม่รู้ความหมายมันเลย กับดนตรีก็เหมือนกัน เราเล่นได้แค่นั้นอย่างเดียว หรือว่าเราทำได้มากกว่านั้น จริงๆแล้ว ถ้าเราวิเคราะห์มัน ดนตรีมันมีหลายแบบ เขาเรียกว่า paramethod อันแรกจะเป็น pitch คือโน้ตเสียงต่ำเสียงสูง ซึ่งสามารถเล่นในโน้ตก็ได้ เครื่องดนตรีไหนก็ได้ หรือแม้แต่ในโปรแกรมดนตรีของคอมพิวเตอร์ต่อมาคือ dynamic คือเล่นเบาหรือเล่นดัง ถ้าเราเล่นอย่างใดอย่างหนึ่งจะเป็น pitch หรือ Dynamic มันก็ไม่ได้มีครั้ง หนึ่ง ผมเคยไปเป็นกรรมการที่แข่งขันกีตาร์ และในชีวิตนี้ ผมจะไม่ไปเป็นอีก (หัวเราะ) เพราะ 44 คนเนี่ยะมาถึงก็เล่นเหมือนกันหมด (เล่นเพลง romance ในแบบที่ 44 คนเล่นให้ดู) คือทุกคนเล่นเอาแต่โน้ตอย่างเดียว มันไม่ใช่ดนตรี นั่นคือทุกคนเรียนกันมาแต่โน้ต แต่ยังไม่ได้อ่านโน้ตดนตรี และก็มีเด็กผู้หญิงคนหนึ่ง เขามาเล่นเพลงเดียวกัน แต่ไม่ใช่การเล่นแบบโน้ตที่ตรงส่วน เขาก็เล่นมันเป็นคนตรีมากๆ เขาไม่ได้เล่นแค่ pitch อย่างเดียว (หัวเราะ) จริงๆ ดนตรีเนี่ยะมันเหมือนทำอาหารนะ จะเป็นแกงจืดก็ได้ "ไม่ต้องใส่อะไร แต่ถ้าอยากจืดจืดกว่านั้น ก็ต้องใส่อะไรอีกนิดหน่อย ใส่เกลืออีกหน่อย ต้องใส่น้ำปลาหน่อย แต่เราไม่ได้จำเป็นต้องใส่มันให้เหมือนเดิมทุกวัน มันมีชีวิต มันเป็นธรรมชาติ ดนตรีก็เป็นแบบนั้น เปรียบอีกอย่าง คนเรารู้จักคำศัพท์ไม่เท่ากัน เช่นเด็กเล็กจะรู้จักคำศัพท์น้อยกว่าผู้ใหญ่ ส่วนคนอายุ 20 กว่าจะรู้มากขึ้น ที่นี้ขึ้นอยู่กับการใช้แล้ว ว่าเราจะพูดเพราะหรือว่าไม่เพราะ สิ่งเหล่านี้จะว่าไปแล้วมันเป็นปัญหาของนักกีตาร์คลาสสิกเลยนะ เพราะทุกคนสนแต่เรื่องโน้ตอย่างเดียว เรื่องโน้ตมันยังไม่ใช่นดนตรี เวลาเล่นจริงๆมันต้องสัมผัสให้ได้ ถ้ายังคิดถึงแต่เรื่องโน้ต มันก็ยังไม่ใช่นดนตรี

GT : หลายคนเป็นเยอะเหมือนกัน

Hucky : เป็นทั้งโลกเลย (หัวเราะ) อีกอย่างหนึ่งเวลาที่ผมไปทำ work shop สมมุติว่าผมเล่นเพลงซึกเพลงหนึ่ง ทุกคนจะบอกว่า ทำทำไมไม่เล่นแบบเดิมๆ แล้วเหตุผลของเขาก็คือ "ก็เพราะว่า John Williams เล่นแบบนี้แหละ" ดังนั้นการที่คุณจะเล่นออกมาให้เหมือนกับ John Williams มันจะไม่ประวิชัยเลย ต่อให้เป็น John Williams ที่ 1 ที่ 2 หรืออะไรก็ตามแต่ จะไม่มีใครสนใจการเล่นของคุณเลย คุณจะต้องมีไอเดียของตัวเอง แล้วคนจะสนใจฟังเรา แต่ถ้าคุณยังอยากเล่นเหมือนกับ John Williams ก็จะไม่มีการสนใจฟัง เขาไม่ยอมฟังก็อปปีของคนอื่น อันนี้สำคัญมากๆเลย

GT : เรื่องนี้เหมือนจะแก้ไขกันยากหรือเปล่าครับ

Hucky : คิดว่าแก้ไขกันยาก มีบางคนที่ไม่ต้องสอน เขาก็หาทางไปได้ด้วยตัวเอง เรื่องพวกนี้มันสอนกันไม่ได้ และถ้าสมมุติว่ามันสอนกันได้ละ แล้วทุกคนก็ได้หมด มันก็จะไม่มีกีตาร์เก่งๆ เกิดขึ้นมาเป็นล้านคนเลย ในโลกนี้ (หัวเราะ) เช่นกัน เหมือนกับอาจจะเหมือนซึกคนที่สามารถตรวจโรคอะไรก็ได้ดี แต่อีกหลายๆคนอาจจะไม่ได้

GT : มีอย่างหนึ่งที่หลายคน มักจะคิดกันเสมอว่า ดนตรีคลาสสิกเป็นเรื่องที่เข้าถึงยาก และต้องซ้อมหนักจนทำให้ไม่อยากเข้ามาเล่นเพลงคลาสสิกกัน และก็ไม่อยากฟังเพลงสโคลล์

Hucky : อืม...ถ้าฟังซึกบางที่แล้วรู้สึกว่าการฟังกีตาร์คลาสสิกมันยากเกิน ผมก็คิดว่าก็ควรต้องฟังซึกแผ่นนั้น แล้วก็หาซึกแผ่นใหม่ที่มันฟังง่ายกว่ามาฟัง อย่างเวลาผมเล่น ผมมีความรู้สึกที่ผมไม่อยากให้ทุกคนเครียดเพราะการฟัง ผมอยากให้ทุกคนกลับบ้านพร้อมรอยยิ้ม แล้วมีความรู้สึกดี ผมไม่อยากให้ทุกคนกลับบ้านแล้วก็คิดว่าคนนั้นเล่นเพลงยาก อย่างวันที่เราไปร้านอาหาร เราก็ไม่ได้สนใจหรอกว่า กูกินเขาจะหาอาหารเก่งแค่ไหน เพียงแต่เราแค่อยากกินง่ายอย่างที่มันอร่อยก็แค่นั้นเอง (หัวเราะ) คุณฟังเขาอยากมาฟังเพลงแล้วมีความรู้สึกสนุกก็แค่นั้นเอง ส่วนเรามีปัญหากับตัวเองหรือไม่ มันก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง

GT : คุณอีกก็มีคำแนะนำอะไรให้กับน้องๆหรือใครหลายคนที่ยากจะเริ่มเล่นหรือฟังเพลงคลาสสิกครับ

Hucky : จริงๆ การเล่นกีตาร์คลาสสิกเนี่ยะ มันไม่ใช่ยากกว่าการเล่นเปียโน ไม่ใช่ยากกว่าเครื่องอื่น

อืม...อย่างแรกเลยคือ ต้องไม่กลัว อย่ากลัวที่จะทำอะไรผิด ทุกอย่างต้องซ้อม และก็ต้องฟัง ทุกอย่างต้องมีการวิเคราะห์ในการซ้อมค่อยๆ มองปัญหาแล้วก็แก้ไข ถ้าทำได้นั้นจะช่วยให้การซ้อมสนุกมาก ทำให้เรารู้สึกไม่ยากด้วย แล้วก็อีกอย่างคือ ไม่ต้องเชื่อครูมากเกินไป เช่นถ้ามีครูคนหนึ่งทำให้เรารู้สึกกลัวหรือ ทำให้เรารู้สึกยากต่อการเรียน ผมว่าควรต้องเปลี่ยนครูดีกว่า (หัวเราะ) คือมันหมายถึงการทำให้เด็กกลัว แล้วส่งผลต่อทัศนคติของเด็กคนนั้นๆที่ไม่ดีต่อดนตรีด้วย ดังนั้นไม่ว่าเป็นต้องกลัวเลยว่าคุณจะเล่นเพลงคลาสสิกหรือฟังเพลงคลาสสิกไม่ได้ อย่าไปคิดถึงเพลงยากๆ คิดถึงเพลงที่เรารักเราชอบ แล้วเวลาเล่น เราก็ใส่ให้เต็มที่ ทุกคนเล่นได้เหมือนกัน เพลงทุกเพลงไม่มีมาตรฐานว่าจะต้องเล่นให้ได้ระดับไหน เราเล่นกันคนละ ขอแค่เรามีความสุขกับการเล่น ชีวิตนี้เราต้องหาความสุขไม่ใช่หาความเครียด (หัวเราะ) ส่วนคนที่เขาพูดว่ากลัวดนตรี เนี่ยะผมคิดว่าเขาคิดผิด ดนตรีเนี่ยะมันทำให้เรามีความสุข หรือถ้าดูจริงๆเนี่ยะ อย่างเพื่อนผมที่เป็นหมอหลายคน คือเขาอาจจะทำงานที่โรงพยาบาลทั้งวัน แล้วพอถึงเวลาที่เขากลับบ้านเนี่ยะ แล้วรู้ไหมว่าอย่างแรกที่เขาทำเมื่อถึงบ้านคืออะไร เขาจะเล่นดนตรีก่อนเป็นอย่างแรก อาจจะเล่นเปียโนหรือกีตาร์ มันสามารถแก้ความเครียดได้ ทำให้เราไม่ต้องกินยา หรือกินเหล้าเลย ดนตรีมันช่วยอะไรได้มาก

GT : อีกอย่างที่พบเจอบ่อยๆ คือ การเล่นดนตรีเพื่อแข่งขันกันเอง เกทับกัน

Hucky : อันนี้เป็นปัญหาเหมือนกันหมดทั่วโลก นั่นคือเขากำลังเข้าใจผิด เขายังไม่เข้าใจความหมายของดนตรี เพราะดนตรีไม่ใช่กีฬา ถ้าอยากแข่งขันก็ต้องไปเล่นกีฬา เพราะมันวัดได้ เราวิ่ง 100 เมตรภายใน 10 วินาที นั่นคือเราสามารถนับไม่ได้ จดบันทึกได้ จริงอยู่ที่ดาร์ หรือเครื่องดนตรีอื่นๆ มันอาจจะวัดกันได้ แต่ความหมายจริงๆมันอยู่ที่ไหน มันไม่มีเลย เราไม่มีโอลิมปิกสำหรับกีตาร์ ผมคิดว่าปัญหานั้นมันมาจากการเปิดให้มีการประกวดการแข่งขันดนตรี ถ้าให้ผมมาเป็นคณะกรรมการนี้ ผมไม่เป็นเลยนะ เพราะผมไม่ใช่กรรมการที่อยู่ในสนามกีฬา ถ้าคิดว่าการแข่งขันแล้วได้ทีหนึ่งแล้วจะช่วยให้ใครได้ มันไม่ได้ช่วยให้ใครเลยนะ ในขณะที่คนที่เข้าประกวดแล้วได้ที 1 จริงอยู่ที่เขาอาจจะได้ชื่อเสียงเร็วกว่าคนอื่น แต่ในขณะที่เดียวกันคนที่ไม่ได้แข่งหรือไม่ได้ที 1 เขาก็สามารถสร้างชื่อเสียงได้ หรือแม้การเล่นเร็ว หากใครที่เขาเป็นคนเล่นกีตาร์ แล้วเขาได้ฟังเขาอาจจะบอกว่า อืม เล่นเร็ว แต่ถ้าคนที่เขาไม่ได้เล่นดนตรีเขาฟัง เขาไม่ต้องการรู้หรือว่าคุณเล่นเร็วหรือเปล่า เขาแค่อยากฟังการเล่นที่ออกมาจากความรู้สึกมากกว่า

GT : คนที่ฟังเพลงคลาสสิกจะไม่ค่อยสนใจแจ๊ส และขณะเดียวกันคนที่ฟังแจ๊สก็จะไม่ฟังคลาสสิก

Hucky : ใช่ๆ อันนี้เป็นปัญหาใหญ่มากๆเลย แล้วนี่คือปัญหาของโรงเรียนที่เป็นกันทั่วโลกเลย คนที่เล่นเพลงคลาสสิกเนี่ย เขาจะมองว่าคลาสสิกมันจะเป็นอะไรที่ยุ่งยากที่สุดแล้ว ส่วนแจ๊สจะเล่นอยู่แค่ตามคลับ ส่วนป๊อปเป็นอะไรที่เล่นเพื่อการตลาด แล้วเวลาผมสอนใครก็ตามผมจะไม่แนะนำว่าเขาฟังแต่กีตาร์ ผมจะให้เขาไปฟังพวกออเคสตรา หรือไม่งั้นก็แจ๊ส

GT : อย่างในประเทศไทย เขาเองก็มีการนำเพลงแจ๊สมาผสมกับคลาสสิก

Hucky : ใช่ เดียวนี่ก็มีหลายๆคนที่ฟังเพลงโดยไม่จำกัดแนว ฟังได้หลากหลาย อย่างคนที่ฟังหรือเล่นเพลงคลาสสิกที่ยุโรปเดียนี่ก็ไม่จำเป็นต้องใส่สูทเลย ไม่มีการยึดติด อย่างครั้งหนึ่ง ผมเคยได้เล่นร่วมกับมือกีตาร์คลาสสิกที่มีชื่อเสียงมากๆ แต่ขอไม่บอกชื่อแล้วกัน ก็ลองเล่นด้วยกัน เป็นเพลงออกสไตลัม bumba แล้วให้เขาเล่นริทึม ผลคือเขาเล่นไม่ได้ คือเวลาที่เขาซ้อม เขาจะฟังเข้าไปกับการซ้อมมันิด มากกว่าการซ้อมริทึม คือนั่นต้องมีการเล่นแบบ..สวิงในตัว

GT : คือต้องมิกซ์

Hucky : ใช่ ต้องมิกซ์ มีจังหวะ คือต้องฟังดนตรีแบบอื่นๆด้วย อาจจะไม่ต้องเล่น แต่ฟัง ถ้าการเล่นคลาสสิกอย่างเดียว ส่วนใหญ่จะไม่มีเรื่องพวกนี้ แต่ขณะเดียวกันคนที่เล่นแจ๊สก็จะมีการเล่นที่เป็นฟอร์ม เพราะอิมโพรไวส์อย่างเดียว ทุกคนน่าจะฟังสไตล์อื่นๆ คนแจ๊สก็จะเรียนพวกคลาสสิกเพิ่มนิดหน่อย ส่วนคนที่เล่นคลาสสิกอย่างน้อยที่สุดน่าจะฟังแจ๊สด้วยเช่นกัน อย่างเช่นที่ในหลวงท่านได้ตรัสไว้ว่า "ดนตรีทุกสไตล์มีความหมาย" ดนตรีทุกอย่างดีหมด เพียงแค่เลือกเวลา คือรู้ว่าเวลาไหนต้องเล่นเพลงแบบไหน

GT : ในฐานะที่คุณอีกก็ เป็นชาวต่างชาติ แล้วมาอยู่เมืองไทย แล้วมีความรู้สึกชอบและให้ความสำคัญกับดนตรีพื้นบ้านหรือวัฒนธรรมของไทย แต่ในขณะที่เดียวกัน ก็มีหลายๆคนในประเทศที่มองข้ามดนตรีแบบไทยๆไป

Hucky : อืม.. ตอนที่ผมเรียนดนตรีอยู่ที่ยุโรป ทุกคนต้องสอบเพลงคลาสสิกและเล่นเพลงที่เหมือนกัน ผมก็สอบเหมือนกับทุกคน แต่ผมคิดว่าทั้งชีวิตนี้ผมไม่อยากจะใช้ชีวิตนี้เล่นเพลงเดียวกัน ผมก็เล่นได้สอบได้ แต่ผมก็อยากทำอย่างอื่นด้วย ครั้งหนึ่งตอนที่ผมสอบตอนนั้นอยู่ที่ Stuttgart (สตุตการ์ต) กำลังสอบ แต่สมองคิดแต่กรุงเทพแล้ว เพราะครั้งผมเคยเจอพี่พริสตีฟพันธ์ แล้วเห็นเพลงที่เขาเล่นก็เป็นเพลงลูกทุ่ง แล้วก็เพลงอีสาน ผมก็อยากมาที่นั่นแล้วก็ลองเล่นและศึกษามัน แล้วก็อีกอย่างคือ ผมชอบจังหวะของดนตรีไทย แต่หลายๆคนที่เขามาเที่ยวแล้วก็ฟังเพลงไทย ซึ่งเขาไม่ได้เป็นนักดนตรี เขาก็อาจจะรู้สึกฟังยากหน่อย เพราะมันเป็นคนละสเกลที่ใช้เล่น ผมมีเพื่อนคนหนึ่ง เขาเป็นลูกศิษย์ของ Kodaly (โคดาไล) อยู่ที่ฮังการี เขาก็ให้นักเรียนฟังแต่ดนตรีพวก contemporary classic อย่างเดียว เขาไม่ให้นักเรียนฟังเพลงอย่าง Mozart หรือเพลงที่มีใครโหม เขาทำอย่างนั้นทุกวัน เล่นอยู่กับลูกศิษย์ แล้ววันหนึ่งเขาก็ให้ลูกศิษย์ทุกคนมานั่งรวมกัน แล้วก็เปิด Mozart ให้ทุกคนฟัง ปรากฏว่าทุกคนตกใจมาก ทุกคนบอกว่านี่เป็นการเล่นที่ผิด (หัวเราะ) เพราะทุกคนคุ้นเคยกับการฟัง contemporary classic นี่ก็เป็นประสบการณ์การฟังดนตรีของหูแต่ละคน ปัญหาจริงๆไม่ได้เป็นแค่ในไทยนะ ทุกที่ก็แบบ อย่างในเยอรมันจะมีคำพูดหนึ่งคือ "หญ้าในส่วนของผู้คนบ้าน จะเขี้ยวกว่าหญ้าในส่วนของผู้คน" (หัวเราะ) การคิดแบบนี้จริงๆแล้วมันไม่ใช่เลย ถ้าจะคิดว่าอะไรที่เป็นต่างชาติจะดีกว่า มันไม่ใช่เลย พูดตามความจริงแล้ว ปัจจุบัน คนต่างชาติหลายต่อหลายคน อยากเข้ามาอยู่ในเมืองไทย อยากมาอยู่ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้หลายคนเขาอยากมานั่งสมาธิ แต่ในกรุงเทพฯส่วนใหญ่อยากไปดิสโก้ หรือว่าช้อปปิ้งกัน (หัวเราะ) ที่นั่นเขาเบื่อแล้ว เขาทำมาแล้ว ตอนนี้เขาพยายามกลับสู่ธรรมชาติ เมื่อก่อนที่เยอรมันเขาอยากมีรถใหญ่ รถที่วิ่งเร็ว เดียวนี่เขาอยากมีรถที่เล็ก รถที่กินน้ำมันน้อย รถที่ขับช้า แต่ขณะเดียวกันที่เมืองไทย เรามีที่ๆมีธรรมชาติเยอะๆ แต่เราคิดกันว่าความสุขมันอยู่ที่วัตถุ อยู่ที่รถคันใหญ่ อยู่ที่บ้านสวย บ้านใหญ่ จริงๆเราควรต้องรักสิ่งที่เรามีอยู่ สิ่งนั้นมันสำคัญกว่า อย่างเรื่องของดนตรี ที่ยุโรป เขาฟัง Bach หรือว่า Mozart แล้ววันหนึ่งเขาเปลี่ยนมาฟังเพลงสไตลิสต์ อย่างเพลงลูกทุ่ง แต่ยังไม่ก็ตาม จะผ่านไปก็ไป เขาก็ยังคงมีโน้ตของ Bach และ Mozart แต่ในเมืองไทย เช่นเรามีอาจารย์ บุญยงค์ เกตุคง ซึ่งเป็นคนที่เล่นระนาดประเพณีดนตรีไทยเก่งมาก และมีความรู้เยอะมาก พอเขาเสียชีวิต ความรู้ก็หายไปหมด บางคนก็อาจจะทำชุดซึก 2-3 ชุด แต่ก็ยังเป็นเปอร์เซ็นต์ที่น้อยมาก แล้วก็หมดไป

คือมันน่าเสียดาย แล้วก็หาไม่ได้แล้ว แล้วส่วนใหญ่ดนตรีไทยไม่ค่อยมีใครแคร์เท่าไร เละมางานสปรอนเซอร์ไม่ค่อยมีใครสนใจ ถ้าลองเอา Michael Jackson มาทุกคนจะให้ป็นล้าน ร็อค Michael Jackson เขาดี ยอดเยี่ยมทุกอย่าง แต่ถ้าถามว่า หากจะไปอัดพินเปียะที่เชียงใหม่ เพราะยังไม่มีใครทำ สนใจจะสนับสนุนไหม เขาก็จะตอบว่า ยังไม่มีเงิน วันนี้ทุกคนคิดกันแบบนี้ แต่พอ 20-30 ปีข้างหน้า ต้องเสียใจแน่นอน เพราะมันจะหายไปหมดแล้ว ถ้าเราไม่ยอมทำอะไรกันตอนนี้ ซึ่งอย่างช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 ช่วงนั้นในหลวงสนับสนุน และในวังสนับสนุนนักดนตรีด้วย แต่พอหลังจากนั้น มันทำให้คนอย่างอาจารย์บุญเกิดคงที่เป็น grandmaster ของดนตรีไทยเนี่ย เขาต้องมาพักอยู่ที่สลัม แล้วเขาก็เป็นโรคหลายโรคมาก น่าสงสารมาก เขาต้องอยู่เป็นคนจนจริงๆ ซึ่งความจริงเขาเป็นคนที่อัจฉริยะมากเลยนะ เขาอาจเป็นอย่าง Mozart ได้ แต่เขาอยู่ที่นั่น ก็อยู่อย่างแค่นั้น ก็มีแค่โอกาสเล่นให้นักท่องเที่ยวได้ฟัง ลองคิดว่าคนที่มีความรู้เรื่องเพลงไทยที่ระดับสูงมากๆเลย ต้องมานั่งเล่นแบบนี้ มันเป็นเรื่องที่น่าสงสารมากๆเลยนะ มันไม่น่าจะเป็นแบบนี้ มันควรจะมีการสนับสนุน ผมคิดว่าคนไทยมีหลายอย่างที่เรารู้สึกภูมิใจ ไม่ว่าจะเป็นต้องดูต่างชาติดตลอดเวลา อะไรที่เป็นต่างชาตินั้นไม่ใช่ดีตลอดเวลา แม้แต่คนเยอรมันยังต้องซื้อนาฬิกาที่ทำจากที่อื่นเลย เราต้องซื้อเสื้อผ้าที่มีห่อหรือเปล่า ไม่ต้องไม่จำเป็น อย่างผมที่ไม่รู้จักเสื้อบางยี่ห้อ ก็มีผู้หญิงเขาโหมท ที่เราไม่เห็นว่าเขาใส่เสื้อแพง (หัวเราะ) มันเป็นเรื่องที่ไม่สำคัญเลยของชีวิตนี้ ครั้งหนึ่งผมเคยมีประสบการณ์ ที่คุณแม่ผมเขาเป็นมะเร็ง แล้วผมก็ส่งคุณแม่ไปศิริราชพยาบาลที่เยอรมัน ซึ่งเป็นโรงพยาบาลที่ดีมากในเรื่องการรักษามะเร็ง 3 ชั้น เป็นโรงพยาบาลสำหรับผู้หญิง คนไข้บางคนมาจากกรีนแลนด์ บางคนญาติไปส่ง บางคนก็มากับจักรยาน บางคนมากับรถสไลเดอร์ บางคนมากับจากรั้ว มีทุกอย่าง มีทุกอย่าง มีทุกระดับ แต่เมื่อทุกคนมาอยู่ที่นั่นทุกคนต้องใส่ชุดเดียวกัน ทุกคนเป็นคนเหมือนกัน แต่อย่างหนึ่งที่เรารู้สึกมีกันคือ Quality ที่อยู่ข้างในตัวเอง ของเราแต่ละคนนั้นแข็งแรงขนาดไหน ความหมายของเราอยู่ที่ไหน ต่อให้เราไม่นาฬิกา Gucci แล้วมันช่วยให้เราแข็งแรงได้ไหม ลองถามหมอหน่อยสิ ไม่มีทางแน่นอน แล้วตอนนั้นหมอเขาก็เห็นว่าคุณแม่เขาไม่สนใจตัวเอง ก็พยายามพาแม่ไปนอนที่ห้อง เพราะว่าแม่ก็จะลุกขึ้นไปช่วยเหลือคนอื่น ในโรงพยาบาล หมอบีบคัมให้พักผ่อน แต่แม่ก็ไม่ยอม เขาก็ยังไปช่วยคนอื่นที่เป็นหนักๆ ที่เครียดมากๆ ผมก็เลยบอกหมอว่าไม่เป็นไร ไม่ต้องไปยุ่งกับแม่เขา ปลดปล่อยเขาเลย แล้วสุดท้ายการที่แม่ช่วยคนอื่น มันทำให้แม่หายเร็วเลยนะ อันนี้แหละคือเรื่องที่สำคัญในชีวิตช่วงนี้ในกรุงเทพกลับคิดกันว่า เฮ้ย !! เขาขี้บออะไรกัน มันเป็นเรื่องที่ตลกมากเลยนะ

GT : กับแนวคิดอย่างนี้ อยากถามคุณอีกก็อีกอย่างว่า จำเป็นไหมที่นักดนตรีต้องมีเครื่องมือที่ดี ที่แพง
Hucky : พวกนี้มันไม่เกี่ยวกับแพงเลย แต่มันต้องดี อย่างผมเนี่ย ผมมีแอมป์ตัวหนึ่งไม่มียี่ห้อแต่เสียงดีมาก ๆ ซึ่งมาจากเยอรมันตะวันออก สำหรับคนที่นั่นดังมากเลยนะ ถ้าใครเล่นเครื่องเสียง แต่เวลาคนอื่นมาเขาจะแบบอะไร ยี่ห้ออะไรไม่รู้จัก (หัวเราะ) แต่สำหรับการเล่นดนตรีบางที่ ถ้าเครื่องไม่ดี แล้วเราเล่นเก่ง บางทีมันจะไม่ถูกขับออกมาเต็มที่ แต่ขณะเดียวกัน คนที่เล่นกีตาร์มาซัก 2 อาทิตย์ก็ไม่ต้องซื้อกีตาร์แพงๆ อันนั้นก็ช่วยไม่ได้ ต้องไปซ้อมก่อน แต่ถ้าคนที่เล่นเก่งๆแล้วก็ควรจะซื้อเครื่องดีๆ อย่างหนึ่งนะ สำหรับพ่อแม่วัยที่คิดจะส่งลูกไปเรียนดนตรี แล้วคิดว่าซื้อเครื่องดนตรีถูกๆให้ใช้ไปก่อนจริงๆแล้วผิดนะ เพราะกีตาร์ถูกๆเนี่ย มันทำให้เล่นยาก แล้วจะทำให้เด็กไม่ชอบ มันเจ็บ อาจจะไม่ต้องเป็นกีตาร์ที่แพงมาก แต่เล่นแล้วสะดวกต้องให้คนอื่นช่วยเลือก ไม่ควรเลือกด้วยตัวเอง

GT : ที่นี้อยากให้คนอื่นก็ช่วยพูดถึงเรื่องคอนเสิร์ต Acoustic Gig ที่กำลังจะมีครับ เพราะส่วนใหญ่จะเห็นคนอื่นก็พวกคลาสสิกซะเยอะ

Hucky : จริงๆคอนเสิร์ตแบบนี้อยากทำนานแล้วนะ เพราะไม่ค่อยได้เล่นคอนเสิร์ตกับเพื่อนคนไทยเลย นาน แล้วก็อยากจะทำคอนเสิร์ตกับเพื่อนๆที่เคยทำงานด้วยกัน ก็ทุกคนก็มาช่วยๆกัน อย่างคนแรกก็คือ คุณมารีสา สุภคกุล เธอเป็นคนที่มีเสียงดีมาก ๆ แล้วเขาไม่ได้เป็นแค่ร้องอย่างเดียวนะ เขาเป็นนักแสดงด้วย เก่งมากด้วย คุณก็ เราก็เคยเล่นคอนเสิร์ตด้วยกันที่เชียงใหม่ ก็เป็นคนดนตรีแจ๊ส แล้วมันแปลกมากเลย เขาก็ซิฟฟันกับกีตาร์ แล้วเราเล่นด้วยกัน มันสนุกมาก คุณอ่องสุรสิทธิ์ เป็นคนแรกเลยนะที่ผมได้รู้จักในเมืองไทย แล้วก็เคยมีโอกาสดำทำอัลบั้มร่วมกัน เป็นงานที่เขาเพลงของ The Beatles มาเล่น แล้วนักร้องอีกคนที่ผมนับถือเสียงของเขาดีมากเลยคือ คุณภูมิมังค์ เป็นคนร้องเพลงเพราะมาก และเล่นกีตาร์ดีด้วย และก็มีอีกคนที่จะช่วยเล่นอยู่แทบตลอดเวลา คือ หนุม T-Bone (หัวเราะ) ซึ่งจะช่วยเล่นเพอคัสชั่น และก็มีมือระนาดที่เก่งมากๆ คือ ชุนอิน (หัวเราะ) เก่งมากๆ และอีกคนที่เราเคยเล่นด้วยกันบ่อยๆคือคุณป้อม ออโต้บาน คิดว่าวันนี้ไม่น่าเบื่อแน่นอน เพราะมันมีความหลากหลายมาก

GT : ปัจจุบันคุณก็ยังใช้อุปกรณ์อะไรบ้างครับ

Hucky : ก็จะมีตัวหนึ่งที่ได้มาเมื่อปี 2000 ก็ 7 ปีแล้ว เป็นกีตาร์จากออสเตรเลีย เป็นกีตาร์ที่หนักมาก ความพิเศษของเขาคือ ถ้าดูจากด้านหลังจะเห็นเลยว่า เขาทำแบบไวโอลิน ด้านจะเป็นแบบ double back แล้วก็ doubleside ด้วย ข้างหน้าจะเป็น cedar ธรรมชาติ แต่ข้างหลังจะเป็น Brazilian rosewood มันจะหนักมาก แต่ทำให้คุณภาพเสียงที่ออกมาดีมาก เสียง sustain จะยาวมาก ปรกติเสียงกีตาร์จะดังออกไปซัก 5 เมตร แล้วก็จะไม่ดังต่อแล้ว แต่เจ้าตัวนี้จะตรงกันข้าม คือเสียงที่ออกมาใกล้ๆอาจจะไม่ดัง แต่พอไปฟังไกลๆจะดังมาก แล้วก็ยังมีอีกตัวคือ Gibson รุ่น Chet Atkins แล้วก็ยังมีอีกตัวเป็นกีตาร์ ฟลามิงโก เป็น cut away ของ yamaha

GT : มีมือกีตาร์ที่ชอบคนไหนบ้างครับ

Hucky : เยอะมากๆ (หัวเราะ) ถ้าเป็นมือกีตาร์แจ๊ส ผมชอบ Pat Metheny ,Joe Pass,Bamey Kessel ,John McLaughlin ,Paco Delucia ส่วนคลาสสิกมีคนที่ชอบแค่น้อยคนรู้จักเป็นมือกีตาร์จากเยอรมัน Frank Bungarten เขาจะมีชื่อย่ออยู่ชุดหนึ่ง เล่นเพลงของ Bach ดีมาก ส่วนมือกีตาร์ร็อกที่ชอบตั้งแต่เด็กๆเลยก็คือ Alvin Lee จาก Ten Years After แล้วก็อีกคนคือ Martin Taylor

GT : คำถามสุดท้ายแล้วครับ มีอะไรอยากฝากถึงน้องๆที่เล่นกีตาร์ครับ

Hucky : ก็อย่างแรกเลยที่พูดมาเมื่อกี้คือ “ห้ามกลัวกีตาร์” (หัวเราะ) ห้ามกลัวดนตรี ทุกคนเล่นเล่นได้ สำคัญที่สุดคือ ต้องสนใจ และต้องมีการซ้อม ต้องซ้อมเรื่อยๆ “ไม่ใช่ว่า ซ้อมอาทิตย์หนึ่ง แล้วเว้นอีก 2 อาทิตย์ แล้วก็ไม่ต้องมีเครื่องดนตรีแพงๆ แต่ขอเป็นเครื่องดนตรีที่เล่นแล้วสะดวกมากกว่า ยิ่งการไปดูลคอนเสิร์ตเพลงคลาสสิกแล้ว “ไม่จำเป็นเลยที่จะต้องแต่ตัวหุๆ หรือเป็นสมาชิกไอซ์” เป็นคนธรรมดาเนี่ยแหละ ใส่กางเกงยีนก็ได้ อย่าง John Williams เขาเป็นมือกีตาร์ที่ดังมากๆ แต่เขาไม่ยอมใส่สูทเล่นคอนเสิร์ต ถ้ามีการให้ใส่สูท เขาจะไม่เล่นเลย (หัวเราะ) ต้องพยายามเล่นอะไรที่เป็นไอเดียของเราเอง อย่าพยายามก๊อปปี้คนอื่น และก็ใช้ดนตรีให้เป็นไปด้วย เครื่องดนตรีทุกเครื่องมันสามารถเป็นเพื่อนคุณได้ เวลาเราเครียดหรือมีอะไร เราสามารถคุยกับเขาได้ ดนตรีช่วยได้แน่นอน และไม่ต้องคิดว่าเล่นดนตรีเพื่อแข่งขันกับคนอื่น “ไม่จำเป็นต้องเล่นให้เร็วกว่าเขา เพราะมันจะไม่มีความหมายเลย ควรเล่นในสิ่งที่เราชอบมากกว่า ทุกคนคิดไม่เหมือนกันในโลกนี้

any comments, please e-mail webmaster@guitarthai.com (นายตู้ตี)

© All rights reserved 1999 - 2006. All contents in this web site are the properties of www.guitarthai.com and Saratoon Suttaket

